

Svatý Václav

Marxisticky pojatá historie, která není schopna vidět v dějinách lidstva nic jiného než železnou zákonitost hospodářského vývoje společnosti, musila se zachovat k zjevu svatého Václava a k jeho záření v duchovních dějinách českých s krajní nepřívětivostí. Nejenom že se nemohla smířit s nepřijatelným světcem Václavem, ale odmítla ho málem i jako historickou postavu: je jí málem stejně plodem mýtotočivé fantasie jako kněžna Libuše nebo Přemysl Oráč. V učebnicích, z kterých se nyní učí dějinám české děti, se jméno Václavovo vyskytuje jenom letmo a mimochodem, s charakteristickým přízvukem nenávislného opovržení.

Jsem si vědom, že od té doby, co český národ jako celek přestal věřit křesťansky, postoj jednotlivých příslušníků mého národa ke kultu a k tradici sv. Václava může být různý. Nechme stranou ty, podle jejichž názoru je sv. Václav jenom polomýtickou lžifigurkou, která se zrodila z reakční mentality českého konservatismu. Ti, pro něž slovo světec je sice vyprázdněno ze svého původního obsahu, ale kteří si zachovali smysl pro nezaměnitelnou velikost lidské osoby a pro její neustávající účinnost v národních a lidských dějinách, ti neodepřou svou úctu a svou věrnost knížeti Václavovi. Pro ty bude postava knížete Václava dále a navždy ztělesňovat ideál nejlepších vlastností kmene, pro ty bude předznamenávat dějinný tvar a smysl českého osudu. Neboť tento jinoch, nadaný od přírody výjimečnými vlastnostmi tělesnými i duševními, ukládal přísnou mravní kázeň nejenom sám sobě, ale pustil se zároveň v nerovný zápas s temnými vášněmi svého barbarského věku a svého okolí. Snažil se strhnout za sebou svůj lid a povznést jej výše, prorazit mu - i za cenu svého života - přístup k nejušlechtilejším kulturním statkům své doby, učinit svůj národ rovnocenným členem společnosti vzdělaných národů.

Nejsou-li lidské dějiny čirým nesmyslem, obludnou fraškou, kterou nastrojil rozmar jakéhosi opilého démona, jsou-li naopak duchovním dramatem, z něhož nelze eliminovat prvek iracionálnosti, a je-li minulost jakýmsi způsobem ustavičně účastna v přítomnosti, nemůže se ztratit z prostoru a času žádné mravní úsilí, žádné osobní hrdinství, žádná oběť. Ti, pro něž slovo svatý už neznamená víc, budou vidět v knížeti Václavovi aspoň symbol duchovního vzestupu svého národa, záruku jeho budoucnosti.

Těm z nás, kteří věříme po křesťansku, toto pojetí ovšem nestačí. Nazýváme-li my knížete Václava svatým, rozumíme tím, že tento Čech z úsvitu našich dějin byl od Boha vyvolen a zavolán k úkolu, ke kterému pak celou svou duší přilnul a v kterém vytrval až do prolití krve. A že v něm a za ním byl v jistém smyslu vyvolen a zavolán celý národ.

Pro ty z nás, kteří věříme křesťansky, má zvláštní smysl i časný neúspěch Václavův, jeho život předčasně přervaný. ba lze říci, sotva započatý. Oběť života, které se

nevyhnul, dovršila naráz jeho duchovní velikost a jeho nesmrtelnou podobu.

Nemůžeme si tu neopakovat slovo evangelia: "Kdo ztratí svůj život pro mne, nalezne jej." Z perspektivy, v které vidí křesťan lidské dějiny, nejví se časně fiasko lidského života jako definitivní ztráta a konec. Naopak, časná porážka se proměňuje ve vítězství, smrt je branou nesmrtelnosti. Na počátku dějin křesťanství stojí šibenice, na níž byl potupně popraven jeho zakladatel.

Pro nás křesťany, kteří věříme v obcování svatých, v duchovní společenství živých a mrtvých, je minulost obsažena v přítomnosti jinak a víc než ve smyslu jenom metaforickém.

Víme ovšem, že lidské dějiny nestojí na místě ani že neobíhají v slepém kruhu. Cesta lidských dějin je od vtělení Syna božského bolestnou cestou k cíli, dramatem, které bude mít jakési rozuzlení, byť třeba za tisíce nebo za milióny let. Avšak uvnitř tohoto záhadného dějství, kterým je našemu slabému zraku lidská historie, existují pro nás přes dálku staletí překvapující vztahy, netušená přibuzenstva, tajemné vyvažování viny a oběti. Zákonem tajemné rovnováhy, na které stojí náš duchovní vesmír, je pro nás láska.

Máme pevně za to, že v této těžké chvíli lidských dějin, kdy se zdá rovnováha našeho světa tak nebezpečně porušena tíhou utrpení a bídy, lži a bezpráví, kdy země Václavova je tak hluboce ponořena do temnot úzkosti a strachu - máme pevně za to, že v této chvíli nám stojí nablízku ten, jehož neustávala vzývat pokolení našich předků. Kéž věrný náš bratr Václav, který odrazil bratrovražednou ránu, ale nevrátil ji, kéž se přimluví u Boha, aby jeho lid byl zbaven okovů nenávisli. Kéž uvede znovu svůj lid v bratrské společenství svobodných národů.

Dřevoryt svatých českých patronů z roku 1496.
Zleva: Sv. Vojtěch, sv. Zikmund, sv. Vít, sv. Václav

Podalilo se vám přečíst část projevu, kterou v roce 1954 napsal Jan Čep, v době největšího teroru komunistické moci v bývalém Československu. Jan Čep je křesťanský myslitel a spisovatel, proto nenáviděný komunistickým režimem. Všechno, co zaváňelo vírou v Boha, též i nositele a hlasatele víry, režim nenáviděl. Proto Jan Čep musel před hrůzou nelidského systému v ČSSR utíkat. Žil v Paříži a svými rozhlasovými projevy z radia Svobodná Evropa posílal svoje krajany ve vlasti. Jeho článek nás oslovuje i dnes. Zbavuje Václava, knížete a světce lži, kterými je oděla marxistická ideologie.

Paříž radostná i smutná

V Paříži se odehrály v posledních srpnových dnech dvě velké události.

Ta první: světové shromáždění mládeže s papežem Janem Pavlem II., které vzbudilo velký obdiv. Za papežem připutovalo asi 800 000 mladých lidí, chlapců a děvčat ze 160 států. Ptáme se snad, kdo je přitáhl do francouzské metropole na Séně? Papež, poznamenaný nemocí, se slábnoucím hlasem a s chvějící se rukou? Nebo sám Bůh prostřednictvím svého věrného služebníka na římském biskupském Stoli? Nebo touha slyšet poselství z úst Jana Pavla II.?

V pohnuté a nejisté době na sklonku druhého tisíciletí papež vkládá velkou naději do mladých, kteří vstoupí do třetího tisíciletí a budou utvářet dějiny našeho světa. Dějiny byla mnohokrát znetvořeny lidmi a pozemskými vládci. Stačí jen připomenout naši Evropu pod tvrdou vládou nacismu a komunismu. Papež obrací pohled mládeže na jiného vládce, na Krista, vítěze nad veškerým zlem. Zve mladé k obrácení se na Bohočlověka Ježíše Krista, aby oni sami vytvářeli dějiny ve světle Kristových slov, aby hledali smysl života: "Svět je nádherný a bohatý, nabízí nám nesčetné poklady, přitahuje náš rozum i naši vůli, avšak neuspokojuje naši duši." řekl papež.

Shromáždění bylo proniknuto optimismem, radostí, zpěvem, vírou... i disciplínou a pořádkem. Posílená pařížská policie si stěžovala na nedostatek práce. Nemusela zasahovat, jak to obvykle bývá při shromáždění mládeže. Nebyl v té disciplíně a pořádku též Duch svatý?

Uvažte sami! Papežovi ubývá tělesných sil, ale tím více přitahuje jeho charisma, vyzafující přítomnost Boha.

Jan Pavel II. obnovuje v mladých velkou naději pro budoucnost silou víry a lásky k dobru.

Z České republiky se účastnilo XII. Světového dne mládeže 2000 chlapců a děvčat.

0000000000000000

Druhá událost v Paříži byla bolestná. Tragická smrt anglické princezny Diany. Mladá princezna byla pro miliony lidí přitažlivá. Svou lásku i obdiv vůči ní vyjádřily miliony... Miliony květin pokládaných před jejím palácem. Den jejího pohřbu se stal smutkem takřka všeho anglického lidu.

Co udělala dobrého ve svém krátkém životě, to spravedlivý Bůh nikdy nepřehlédne. Přesto ji můžeme svěřovat do milosrdenství láskyplného Boha, ve které i my ve své slabosti všichni doufáme.

Matka Tereza

Lidé ji chtějí už svatořečit, nechtějí čekat na oficiální prohlášení římského papeže. Ona byla svatá. Svou svatost ukázala heroickou láskou ke Kristu, kterého milovala v těch nejubožejších, nejchudších, vyloučených z lidské společnosti, v odhozených, v umírajících...

Touto cestou jde jí založená řeholní společnost Misionářky lásky, které pracují v celém světě. Mají otevřené dveře všude, kam zaklepou, i mezi nekřesťany.

O své řeholi napsala: My misionářky lásky skládáme jeden speciální slib: sloužit celým srdcem a zcela zdarma Bohu v chudých, ano v těch nejchudších. Nemáme žádné pevné příjmy, ani církevní stipendia, ani příspěvek od státu, ani plat od vlád.

Nic z toho nemáme. A přesto se staráme o tisíce... tisíce... tisíce osob.

Nikdy jsme nemuseli říci: "Je nám líto, schází nám prostředky".

Malá - Velká Tereza nic nepsala, ale celý její život je výmluvným dopisem. Oslovuje nejen věřící - snad ještě více nevěřící.

Bůh hlubokou důvěrou v něho nikdy nezklamal. Necháme ji promlouvat v několika zážitcích a událostech:

Jednou přišel do našeho domu člověk a říkal: "Můj jediný syn umírá. Lékař mu předepsal lék, který je možno dostat jen v Anglii. Zatím, co jsme mluvili, přišel neznámý člověk s brašnou léků. To je dobře. Krabice léků. Hleděla jsem do brašny. Lék, který jsme potřebovali, ležel nahoře. Přesně ten předepsaný. Kdyby byl někde hluboko nebo uprostřed brašny, neviděla bych ho.

Kdyby onen člověk přišel dříve nebo později, nevzpomněla bych si na jméno léku. Přišel tedy v pravý čas.

Podívala jsem se na brašnu a hned mi přišla myšlenka: Jsou miliony, miliony dětí na světě, Bůh myslel právě na to umírající dítě v chudé Kalkatě, a poslal pro to dítě onoho neznámého muže právě v pravý okamžik a na viditelném místě byl lék.

Hle, velká pozornost Boží vůči vám a ke mně: udělal by totéž pro každého z vás?

Proto vám říkám: "Obnovte modlitbu ve svém životě!"

Modlete se!"

Snad nejste schopni recitovat dlouhé modlitby. Ale modlete se. Říkejte Pánu: "Můj Bože, miluji tě."

000000000000

Být bez přístřeší neznamená jen nemít dům z cihel a cementu.

Být bez střechy nad hlavou znamená krutější skutečnost: nebýt milován, být odkopnut, zavržen od společnosti, být přehlížen. To se opakuje nejčastěji v naší společnosti. Stačí jen pozorovat, co se děje v celém světě:

Jen v Kalkatě jsme nasbírali v ulicích padesátitisíc osob. Totéž ale existuje v New Yorku, Londýně, Paříži, v Římě. I zde v Madridu je mnoho lidí opuštěných, nemilovaných, nechtěných. Jsme si toho vědomi?

000000000000

Jednou mě volala sestra představená a říkala mně, že umírá jeden mladík.

Zdalo se jí velmi divně: nemohl zemřít. Sestra se ho ptala: "Co je s tebou?"

Se zajíkájícím hlasem jí odpověděl: "Sestro, nemohu zemřít, pokud nepožádám za odpuštění svého otce. Sestra se snažila zjistit, kde se nachází jeho Otec a poslala pro něho.

A přihodilo se něco neobvyčejného, jako stránka z evangelia. Otec objal svého syna, pokud ještě dýchal.

..... můj synu.....můj synu.....

Syn prosil: "Odpust' mi, prosím. Prosím tě, odpust' mi." Zůstali ve vzájemném objetí. Za hodinu mladík vydechl.

Pohled'te, jaké proměny působí láska! Láska otcova - láska synova.

Musí být něco, co nám může pomoci otevřít naše srdce Bohu.

Každý z nás - i ten vagabund, který jde kolem nás -všichni jsme stvořeni pro něco velkého: milovat a být milován.

000000000000

Láska budí radost. Tuto radost můžeme prožívat vždycky, když se modlíme. Modlitba tvoří čisté srdce. Čisté srdce je schopné vidět Boha. Jsme-li schopni vidět Boha jedni v druhých, milujeme se vzájemně, jako Bůh miloval nás. Ovocem modlitby je hluboká víra. Ovocem je láska. Ovocem lásky je služba. Ovocem služby je mír. Skutky lásky jsou skutky míru.

Jak dopadla návštěva švýcarských biskupů "ad limina" v Římě?

Uvádím hlavní myšlenky:

Papež Jan Pavel II. volal všechny švýcarské biskupy a věřící ke spolupráci v důvěře i k jednotě. Připomínal neustálou snahu o vnitřní obrácení. Žádal zachovat víru a nezkrácenou církevní nauku, vzpomněl poslušnost vůči Církvi.

Povzbudil k ekumenickému angažování, které ale nemá vést k rozdělení Církve.

Má porozumění pro švýcarskou demokracii, ale ta pro Církev není možná. I švýcarští katolíci musí se zapojit do zvláštních struktur Církve, jako všude jinde.

V otázce slavení liturgie - bohoslužeb, Jan Pavel II. připomíná: Kromě papeže nebo místního biskupa, žádný nesmí - ani farář - podle vlastního mínění k liturgii něco přidat, vypustit nebo změnit.

Říjen

4. A 5. října - sobota, neděle se nekonají žádné české bohoslužby.

4. - 10. října - jsem mimo Švýcarsko. Koná se podzimní tábor pro malé děti s rodinami v domě Velehrad - St. Martin v údolí Casies.

Organisují Pavel a Mirjam Němečkovi.

12. října - neděle - **nepřehlédněte** - bohoslužba v Luzernu v 10 hod.

17. - 19. října - krátké exercicie v Quartenu. Promlouvá Otec Ing. Fiala Miloslav, premonstrát z Prahy, tiskový mluvčí České biskupské konference.

18. října - sobota - není bohoslužba ve Winterthuru.

19. října - neděle - žádná bohoslužba v Aarau.
Večerní mši v Curychu slouží Otec Miloslav Fiala.

26. října - neděle - den národů. Slavíme v Bernu v 10 hod. společnou bohoslužbu s jinými národnostními skupinami a místní farností Bruder Klaus. - Pozvání od pana faráře nemůžeme odmítnout. Zajisté budeme zpívat i nějakou kostelní píseň. Jste srdečně zváni.

31. října - shromáždění mládeže v 19.30 v Curychu

Listopad

1. Listopadu - sobota - Winterthur v 18.15 společná bohoslužba s místní farností ve velkém kostele - vzpomeneme už na naše zemřelé.

2. Listopadu - bohoslužby za zemřelé - Rüti-Tann, Zürich.

22. Listopadu - Kateřinská - Winterthur.

Různé

Povodeň na Moravě i v Čechách.

Ze všech stran jste dostali žádost: Pomozte zatopené Moravě. Předal jsem z vašich sbírek a různých jiných zdrojů od vás na tento účel Charitě v Olomouci 2500,-sFr. V korunách to bylo 55 000 Kč. Děkuji všem.

Neustále se hlásí lidé, kteří by chtěli ještě pomoci. Fond pomoci je neustále otevřený. Potřeba je veliká!!!

Salesiánská provincie v Čechách a na Moravě, ke které též patřím, slaví 70 let od příchodu do Čech.

V den sv. Václava 28. září 1927 zahájili práci ve prospěch mládeže na Moravě, ve Fryštáku u Zlína. Dílo podivuhodně rostlo.

V roce 1950, v době vlády komunistů, utřilo velkou ránu: veškerá činnost zastavena. Většina spolubratří byli shromážděni ve sběrných táborech... i ve vězeních za "protistátní činnost". Též modlitbu a shromažďování stát tehdy nenáviděl. I přes pronásledování v době totality se hlásili mladí lidé s touhou žít salesiánské povolání, takže počet členů salesiánské rodiny se nezmenšil.

Prvním provinciálem salesiánů byl Otec Ignác Stuchlý, svatý člověk, plný ducha sv. Jana Boska, zakladatele celé salesiánské kongregace. Nyní je kandidátem blahověčení. Je třeba, aby svou přímluvou u Boha a Panny Marie Pomocnice křesťanů, vyprosil duchovní obnovu všech salesiánů, kteří pracují pro mládež v Čechách a na Moravě. V současné době vede moudře provincii Otec Beno Beneš.

Měl jsem sen: Jeden člověk se objevil před Božím soudem. "Pohled Pane," řekl, zachovával jsem tvůj zákon, nedělal jsem nic nepoctivého, zlého nebo bezbožného. Pane, moje ruce jsou čisté." "Zajisté," odpověděl Bůh, ale jsou prázdné." Fullerau

A Z B 8004 Zürich

Postretour:
Tschechische kath. Mission
Brauerstr. 99, 8004 Zürich

Pravidelné české bohoslužby

- Zürich:** každou neděli v 19 hod. v kryptě kostela Božského Srdce. Aemtlerstr. 49
Winterthur: každou sobotu v 18.15 hod. u kostela Sv. Ulricha Seuzacherstr. 1
- Rüti-Tann:** každou první neděli v měsíci v 9.15 hod. v kapli vedle katolického kostela
Bern: každou 2. neděli v měsíci v 9 hod. v kryptě u kostela Bratra Klause. Segantiniinstr. 26
- Aarau:** každou 3. neděli v měsíci v 10 hod. v sále pod kostelem sv. Petra a Pavla
Luzern: každou 4. neděli v měsíci v 10 hod. v kapli kostela sv. Karla u Karlsbrücke
- Každý čtvrtek** SPOLEČENSTVÍ MODLITBY. V 19.45 mše svatá, po ní modlitba růžence v kostele Jana Boska - Feldstr. 109, Zürich.
- První pátek v měsíci mše sv. v kapli kostela Božského Srdce, v 19.30 Aemtlerstr. 49, Zürich

Září

16. září - památka sv. Ludmily - jen v Čechách. Když její manžel, kníže Bořivoj, přijal od sv. Metoděje křest na Velehradě r. 874, stala se i Ludmila křesťankou. V opravdové víře a v lásce ke slovanské bohoslužbě vychovala své syny Spytihněva a Vratislava - i svého vnuka Václava.

21. září - neděle - den díků, pokání a modlitby v celém Švýcarsku. Biskupové posílají k tomuto dni pastýřský list.

25. září - slavnost sv. Mikuláše z Flüeli (Bruder Klaus) - zemský patron Švýcarska.

26. září - pátek - meditace a diskusní večer pro mládež. Curych, Brauerstr. 99, 3. poschodí.

Téma: Umíte mlčet a vytvářet si oasu klidu?

Proč? Abychom více slyšeli hlas Boha a tak vytvářeli pevný základ duchovního života.

27. a 28. září oslavy svatého Václava

HLAS MISIE

Jahrgang XXIV Nr. 5

Katholische Mission für Tschechen, ☎ 01/241 50 25

P. Josef Šimčík, Brauerstr. 99; 8004 Zürich
Offset Holend AG - Hardturmstr. 82; 8005 Zürich

Abo: 7.- sFr. Jährlich: 7X

Září
1997

Svatováclavské bohoslužby ve Švýcarsku

27. září - sobota - Winterthur
v kapli u kostela sv. Ulricha mše svatá začíná v 18.15 hod.

Zvu krajany i z okolí Winterthuru.

Po bohoslužbě "posvícení" ve foyer farního sálu si připravíme sami. Nečekám žádné pečené husy - na ty snad už ani nejsme zvyklí - spíše na vaše přátelské společenství při skleničce vína s nějakými zákusky.

28. září - neděle - Luzern v 10 hod.

v kapli jako obvykle. Malé posezení v blízké restauraci.

V Curychu začíná Svatováclavská mše už v 18.30 hod. v horním kostele Herz-Jesu, Aemtlerstr. 49.

Po bohoslužbě "posvícení" v sále Johannea vedle kostela si připravíme sami. Víno mělnické asi nebude, ale jistě nebude scházet tento nápoj z moravských vinic.

Oslavou svátku sv. Václava, patrona české země, jdeme ke křesťanským pramenům českých dějin.

